

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego
z dnia 23 września 2010 r.,
w sprawie z wniosku Z. Z.
przy uczestnictwie M. P. i M. P. – G.
o zniesienie współwłasności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lutego 2013 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczek M. P. i M. P. – G. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wnioskodawczyni Z. Z. wniosła na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 23 września 2010 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 1 czerwca 2010 r. wydanego w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności. Wskazała, że wydanie zaskarżonego skargą orzeczenia wyrządziło jej szkodę majątkową „poprzez rażąco nierówny podział masy spadkowej, której dotyczyło przedmiotowe postępowanie o dział spadku, uzyskała ona wartość majątkową niższą niż uczestniczka postępowania, mająca trzykrotnie mniejszy udział.”

W odpowiedzi na skargę uczestniczki postępowania M. P.-G. i M. P. wniosły o odrzucenie skargi ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Oceniając dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga została skonstruowana w wadliwy sposób, który czyni ją niedopuszczalną.

Wbrew zakazowi przewidzianemu w art. 424⁴ zd. 2 k.p.c., skarga została oparta na niedopuszczalnej podstawie obejmującej zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Wprawdzie skarżąca powołała się w skardze nie tylko na podstawę naruszenia przepisów prawa procesowego, w ramach której jako naruszony wskazał wyłącznie art. 233 k.p.c., lecz także na podstawę naruszenia prawa materialnego, jednakże w ramach tej podstawy nie wskazała żadnego przepisu. Oznaczało to, że materialnoprawna podstawa skargi nie została skutecznie powołana, a skarga opierała się wyłącznie na podstawie, którą wypełniały niedopuszczalne zarzuty. Do wniosku takiego należałoby dojść także w sytuacji, gdyby skarżąca wskazała naruszone - jej zdaniem - przepisy prawa materialnego. Analiza zarzutów skargi, które miały wypełniać jej materialnoprawną podstawę, prowadzi bowiem do wniosku, że miały one charakter jedynie procesowy, skargi zaś nie można skutecznie oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego, gdy jej uzasadnienie służy wyłącznie

wykazaniu naruszeń prawa procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Należy dodać, że zarzuty te, podobnie jak zarzuty powołane w ramach podstawy procesowej, były niedopuszczalne, gdyż zmierzały jedynie do podważenia podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia.

Skarga dotknięta jest ponadto nieusuwalnymi brakami w zakresie niektórych zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c., każdy zaś tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Wnioskodawczyni nie uprawdopodobniła szkody, którą miała ponieść na skutek wydania zaskarżonego postanowienia, skarga nie zawiera zatem elementu, o którym mowa w art. 424⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że poniosła szkodę ogromnych rozmiarów na skutek rażąco nierównego podziału masy spadkowej i uzyskała mniej niż się jej należało, zarzucając, iż Sąd dowolnie ocenił opinię biegłego, nie kierując się żadnymi zasadami wnioskowania i logiki. Wiązanie szkody z nieprawidłową wyceną majątku podlegającego podziałowi i jego dokonaniem w określony sposób, bez wskazania jej wysokości, bez przedstawienia przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda rzeczywiście została wnioskodawczyni wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie nie jest wystarczające do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz.16, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05 OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarga nie spełnia także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe, a ponadto w przypadku wniesienia skargi na podstawie art. 424⁴ § 2 k.p.c., że występuje wyjątkowy wypadek, który uzasadnia jej wniesienie, mimo że strona nie skorzystała przysługujących jej środków prawnych w celu zmiany bądź uchylecia tego wyroku, stanowi jeden

z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego, jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Skarżąca, nie powołując się na brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy przysługujących jej środków prawnych, a przeciwnie, wskazując na istnienie takiej możliwości i nieskorzystanie z niej na skutek wyjątkowego wypadku, o którym mowa w obu tych przepisach, nie wykazała tej okoliczności.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.